

Уманська району бібліотека для
дітей

Письменники нашого краю – ювіляри року

Умань – 2014р.

Творчим успіхом Марина Павленко завдячує своїм батькам — сільським вчителям української мови і літератури, письменникам. Батько і мати з дитинства прищеплювали Марині любов і шану до рідного слова, відчуття краси і трепетне ставлення до природи, чарівність якої оспівували в своїх поетичних і прозових творах.

Степан Онисимович (1949-2003 рр.) і Ольга Петрівна Павленки (нар. 1949 р.) познайомилися в студентські роки під час навчання в Черкаському державному педагогічному інституті. Незабаром випускники одружилися і після закінчення вузу разом поїхали вчителювати на Львівщину.

30 березня 1973 року у селі Старичі Яворівського району Львівської області у подружжя Павленків народилася донька Марина. Незабаром родина переїхала на

Черкащину — батьківщину Степана Онисимовича, де він вчителював в загальноосвітніх школах сіл Юрківка та Бабанки Уманського району Черкаської області.

За спогадами Марини Павленко батько першим звернув увагу на її обдарованість. Він викладав українську літературу в десятому-одинадцятому класах, де вона навчалася. Перевіряючи шкільні завдання, Степан Онисимович мав можливість більш уважно ознайомитися з доробком Марини. **Відчувши доньчин літературний талант, батько направляв її починання.** Він часто радив їй щодо художнього задуму нового твору, підказував, як краще сформуванати сюжетну лінію. Батько був суворим критиком шкільних творів Марини і нерідко відкидав невдалі. Незважаючи на те, що більшість робіт Степан Онисимович оцінював позитивно, він вимагав від Марини удосконалення, відточення майстерності. Батько чудово розумів і усі недоліки літературних починань Марини, адже він був автором значної кількості методичних і публіцистичних статей, художніх творів та перекладів з німецької мови, які друкувалися в різних часописах і газетах України.

**Працюючи сільським
вчителем, Степан
Онисимович виховав не одне
покоління учнів. Він
прокладав шлях до серця
кожного школяра, своєю
довірою надавав підтримку і
надихав учнів навчатися і
Обкладинка книги Степана
Павленка творити.**

Обкладинка книги
Степана Павленка

Випускники школи згадували, що Степан Онисимович «якимось дивом сіяв навколо себе віру в усе гарне, добре, світле» [5, с. 302].

На жаль, він не побачив виходу у світ збірки своїх найкращих літературних творів, над якими самовіддано працював усе життя. Лише **2004 року, через рік після смерті письменника, уманське видавництво «АЛМІ» надрукувало книгу Степана Павленка «Вічність така коротка».**

За словами Степана Онисимовича найголовнішим здобутком його творчості була «незмірна, невиліковна й розпроклята любов до слова, цей найкращий і найболючіший світ моєї душі».

Книгу «Вічність така коротка» з любов'ю проілюструвала Наталя Павленко, дочка автора.

Зараз Наталя Степанівна Павленко працює співробітником Інституту українознавства в Києві, і як художник ілюструє періодичні видання цього закладу.

У Павленків завжди царювала вдома творча атмосфера, яку задавав голова родини — доброзичливий і привітний Степан Онисимович — і всіляко підтримувала мати — Ольга Петрівна. У своєму житті вона не шукала легких шляхів. **Ольга Петрівна працювала в сільській школі вчителькою української мови і літератури, виховувала трьох доньок: Марину, Наталю і Лесю.** Незважаючи на свою зайнятість роботою і домашнім господарством, знаходила час для літературної праці — писала вірші, прозу, гуморески, сценарії.

**Ілюстрації Наталі Павленко до книги
Степана Павленка «Вічність така
коротка»**

1997 року Ольга Петрівна стала переможницею конкурсу імені Володимира Кобилянського на кращий твір для дітей. Як результат її перемоги стало видання книжки-розмальовки «Абетка-Ярмарок», що набула популярності у дітлахів молодшого віку і з часом перевидана в 2008 році.

О. П. Павленко — авторка різножанрової книжки «Мальви на причілку» (2007 р.), збірки сценаріїв «Казковості з високості» (2009 р.), збірки оповідань, новел і повістей «Кого Бог любить» (2013 р.).

З коротенького огляду професійного та літературного доробку батьків родини Павленків стає зрозумілим, чому їхні діти обрали нелегкий творчий шлях. Так, **Леся, наймолодша з Павленків, стала авторкою поетичної книжки «Ув'язнені дощі» і випустила її у світ ще за студентства у Києво-Могилянській академії.**

Обкладинки книг Ольги Павленко

Варто відзначити, що старші сестри — Марина і Наталя — відносяться до дитячої книжки як до органічно цілого твору, де текст і яскраві ілюстрації спільно виражають авторський задум.

Марині навички малярства передалися від маминого дідуся Петра. Дівчинка з дитинства прикрашала свої твори невигадливими малюнками. На цю звичку звернув увагу батько. Він дбайливо збирав перші роботи Марини і зберігав їх на горищі. Пізніше шкільні «скарби» надихнули її написати для дітей казку про стару бабусю Ялосовету і волелюбних полонянок, захованих у скрині.

Оскільки Степан Онисимович запропонував дочці приділяти більше уваги літературі, малювання відійшло для неї на другий план.